

The logo consists of the letters 'L' and 'A' in a bold, black, sans-serif font. The 'L' is stylized with a vertical bar on its left side, and the 'A' is a simple, blocky letter.

Programa de mà
Diumenge 19 de maig de 2009

09

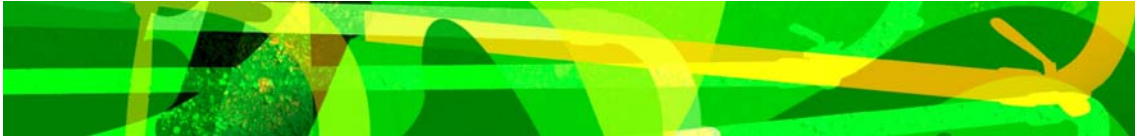
MÚSICA CATALANA

Jordi Moraleda director

An abstract graphic featuring overlapping, semi-transparent shapes in various shades of green and yellow. The shapes resemble musical notes, stems, and beams, creating a sense of movement and rhythm. The background is a solid, vibrant green.

**BANDA MUNICIPAL
DE BARCELONA**

L'AUDITORI

Concert 9

Diumenge 19 de maig de 2009 a les 11.30 h. / Sala Oriol Martorell

Jordi Moraleda director

Jaume Vilà tenora

I Part

Xavier Montsalvatge (Girona, 1912 – Barcelona, 2002)

Música per a un diumenge 10 min

I Fàrria

II Xotis de Llofriu

III La Polca del Poble Sec

Joaquim Serra (Peralada, 1907 – Barcelona 1957)

Joan Lluís Moraleda arranament

Els tres tambors (Glossa de la cançó popular catalana) 8 min

Joan Lluís Moraleda (Santa Maria de Palautordera, 1943)

Romança per a tenora i banda 10 min

Jaume Vilà tenora

II Part

Juli Garreta (Sant Feliu de Guíxols, 1875-1925)

Joan Lamote de Grignon arranament

Pastoral (Poema simfònic) 12 min

Juli Garreta (Sant Feliu de Guixols, 1875-1925)

Joan Lamote de Grignon arranament

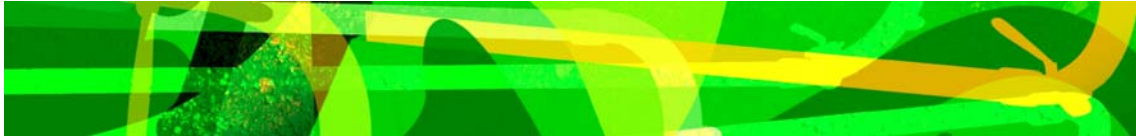
Suite en sol "Empordanesa" 20 min

III Scherzo

IV Final

Les durades són aproximades. La pausa entre les parts serà de 20 minuts.

Nota: Si voleu, podeu consultar per avançat el programa de mà de cada concert de la Temporada de Banda. El trobareu a la nostra pàgina web www.auditori.cat dos dies abans del concert.

MÚSICA CATALANA

La Banda Municipal de Barcelona sempre ha estat un dels protagonistes musicals del país. I com que d'això ja fa prop de 125 anys, no és estrany que hagi tingut ocasió de treballar amb figures com Stravinsky, Richard Strauss o Ravel. Del que ningú no en dubtarà és de la relació preferent que ha tingut la Banda amb els millors músics del nostre país. Gràcies al seu paper dinamitzador de la vida musical catalana, especialment la barcelonina, ha anat enriquint-se amb partitures que molts autors li han dedicat, que la Banda mateixa ha encarregat o que diferents arranjadors han transcrit. Garreta, Serra, Montsalvatge i Moraleda són només una mostra dels autors que destaquen als arxius de la Banda i són els que s'han triat per al concert d'avui. Quan ens plantejem un concert de música catalana, la selecció sempre és difícil: Morera, Vives, Lamote de Grignon, Casals, Zamacois, Toldrà, Borgunyó, Ruera, Homs, Ferrer, Oltra, Fleta, Guinjoan, Balada, Cervelló, Soler, Boliart, Puértolas, Amargós, Brotons... Més de vint noms en un sol paràgraf: quin luxe!

Xavier Montsalvatge és un dels compositors catalans més coneguts a nivell internacional. Va néixer a Girona el 1912 i als 10 anys es va traslladar a viure a Barcelona. A l'inici dels anys 30 va fer el seu primer viatge a París i es va donar a conèixer com a compositor. Als anys 40 va començar una important tasca com a crític musical —que va mantenir fins passats els 80 anys— i la projecció definitiva a la seva carrera com a compositor li va arribar amb l'estrena de les *Cinco canciones negras* (1946) i el *Cuarteto Indiano* (1952), principals exponents de la seva obra “antillanista”, veritable síntesi entre el món popular cubà i l'estètica musical més avançada, sempre amb elements irònics i tendres. Entretant, el 1948 guanyava el Premi del Conservatori de la ciutat amb la *Sinfonía mediterránea* i el Gran Teatre del Liceu de Barcelona li estrenava la seva primera òpera *El gato con botas*. A partir d'aquell moment, els encàrrecs, els premis, les estrenes i les condecoracions se succeïren. De la seva extensa producció cal destacar el *Concerto breve per a piano i orquesta* (1953, dedicat a Alicia de Larrocha), la *Partita 1958*, el *Cant espiritual* per a cor i orquestra (1958), la *Desintegració morfològica de la xacona de Bach* (1963), la *Metamorfosis de concierto* per a guitarra i orquestra (1981, dedicada a Narciso Yepes) i la *Sinfonía de Requiem* (1986), a part de 3 òperes, més de 20 bandes sonores cinematogràfiques i les seves incursions en la música per a cor, per a banda i per a cobla. L'obra que escoltem avui va ser fruit d'un encàrrec de la mateixa Banda Municipal de Barcelona i es va estrenar el 25 de novembre de 1984. L'obra es basa en motius populars i respon al plantejament de la música fresca i directa pròpia d'un concert de banda de diumenge. L'estrena no va estar exempta de polèmica pel fet que el primer moviment de l'obra conté el mateix tema musical que poc abans l'autor havia utilitzat per a la seva *Fanfarria para la alegría de la paz*, una obra simfònica dedicada als deu anys de regnat de Joan Carles I d'Espanya, i que va ser estrenada a Madrid sota la direcció del gran violoncel·lista Mstislav Rostropóvitx. En tot cas, es tracta de música cent per cent Montsalvatge dedicada a la nostra banda en honor dels seus populars concerts dominicals.

Joan Lluís Moraleda és un compositor prolífic amb una estreta vinculació a la nostra Banda. No solament n'ha estat membre durant molts anys i l'ha dirigida en moltes ocasions, sinó que ha compost i instrumentat diferents obres pensant en aquesta formació. La *Romança per a tenora* va ser escrita en motiu de l'Any de la Tenora —en què es commemoraven els 150 anys de l'invenció d'aquest instrument— i estrenada al juliol del 2000 en un concert monogràfic dedicat a celebrar l'efemèride. Es tracta d'una obra dedicada a exaltar la potencialitat sonora i expressiva d'aquest instrument, “el que més s'assembla a la veu humana” en paraules d'Igor Stravinsky. Moraleda també és autor de la instrumentació per a banda del poema simfònic *Els tres tambors* de **Joaquim Serra**, versió en la que també hi apareixen la tenora i el tible com a representants de la sonoritat de la cobla. I és que, *Els tres tambors*, va ser la primera obra lliure per a cobla que Joaquim Serra va escriure —enllestida poc abans de complir els 19 anys—. Encara amb la timidesa d'afrontar formes musicals més agosarades, i amb certa influència de les sonoritats wagnerianes, va optar per una glosa sobre un tema popular. La llista de les seves obres lliures per a cobla, iniciada amb aquesta glosa, inclou títols capdals del repertori per a cobla, com les *Impressions camperoles* (1927), la *Introducció i dansa* (1930), *La presó de Lleida*, per a dues cobles (1948) o el poema *Puigsoliu* (1957).

Juli Garreta va fer de rellotger, però ha passat a la història com un dels grans compositors del nostre país. Animat per Pau Casals, Garreta va compondre per a orquestra en múltiples ocasions i de la seva obra en destaquen les dues partitures que escoltem avui. La *Pastoral* va ser escrita en poc temps quan l'Orquestra Pau Casals ja s'havia compromès a estrenar un poema simfònic titulat *Les Illes Medes*. Sembla que l'autor no estava per la feina i, en lloc del poema simfònic promès, Garreta va aparèixer amb aquesta partitura on evoca la natura i l'encís de la figura femenina. El 2 de novembre de 1922 es va celebrar l'estrena amb un èxit esclatant. La versió de banda és de Joan Lamote de Grignon. La *Suite en Sol*, també coneguda amb el nom de *Suite empordanesa*, va ser premiada l'any 1920 en un certamen de composició en el jurat del qual hi figuraven noms com Lluís Millet o Enric Morera. El 16 de gener del 1921 l'obra es va estrenar sota la direcció de Joan Lamote de Grignon al Teatre El Dorado de Barcelona i va sorprendre per la inclusió de dues tenores i un flabiol en l'orquestra. La versió per a banda és de Ricard Lamote de Grignon i conserva les dues tenores, però a més hi afegeix un tible. La part de flabiol va ser confiada al flautí (en aquella època no hi havia intèrpret de flabiol a la banda), però d'uns anys ençà, ha tornat a ocupar el lloc que li pertocava i torna a ser interpretada pel flabiol.

DAVID PUERTAS ESTEVE

Jordi Moraleda director

Nascut a Barcelona el 1950, als 10 anys va començar, al Conservatori d'aquesta ciutat, els estudis de piano, fagot, contrabaix i percussió. Posteriorment, va estudiar contrapunt i fuga amb M. Oltra; instrumentació i composició amb Montsalvatge, i direcció amb Ros Marbà, acabant amb les màximes qualificacions. El 1972 es va traslladar a França per perfeccionar els seus coneixements de piano, composició i instrumentació amb P. Sancan, T. Aubin i M. Hass.

Ha estat membre d'Ars Musicae, Capella Clásica Polifónica, Conjunt Català de Música Contemporània i Diabulus in Musicae i ha col·laborat amb les orquestres del Liceu, Ciutat de Barcelona i Simfònica del Vallès. També ha realitzat música per a cinema, televisió, publicitat i teatre, incorporant a les seves produccions els últims avenços electrònics i informàtics; és autor d'una trentena de sardanes, així com peces de cambra, concerts per a instruments solistes i cobla, i nombroses glosses per a una i dues cobles. Ha rebut premis de composició per obres que moltes agrupacions han enregistrat i ha dirigit, entre d'altres, les cobles Principal de la Bisbal, Sant Jordi, Selvatana, Ciutat de Girona i, en moltes ocasions, la Banda de Barcelona. És fagot solista de la Banda de Barcelona des de 1983 i, darrerament, ha dirigit l'enregistrament discogràfic de les obres: *La Banda de la granja* i *Bandes sonores amb la Banda*.

Jaume Vilà tenora

Nascut en el sí d'una família vinculada a la música catalana, va estudiar al Conservatori Superior Municipal de Barcelona amb Glòria Molins, Josep Poch, Manuel Oltra, Rafael Ferrer, Enric Ribó, Carles Guinovart i Francesc Reixach. També va estudiar saxòfon amb Francesc Elias i Adolfo Ventas i, el 1965, va iniciar els estudis de tenora amb Josep Colomer. Com a solista de tenora ha format part de les cobles La Principal del

Llobregat, La Principal de La Bisbal i de la cobla municipal Ciutat de Barcelona. El 1983 va obtenir la plaça de tenora solista i flauta a la Banda Municipal de Barcelona de la qual continua formant-ne part. Vilà ha col·laborat amb artistes com ara Carles Santos, Lluís Llach, Joan M. Serrat, i Manel Camp i ha tocat amb cobles com la Sant Jordi Ciutat de Barcelona, Mediterrània, de Cambra Montaber, Simfònica de Catalunya i de Cambra de Catalunya, entre d'altres, i també amb orquestres com l'OBC, la de RTVE, la del Gran Teatre del Liceu, la Nacional de París, etc.

Vilà ha impartit classes de tenora al Conservatori Municipal de Barcelona, al de Cervera i al del Liceu i va participar com a professor de la seva especialitat en el II Curs d'Organologia del Museu de la Música de Barcelona. Defensor de l'equiparació dels instruments de cobla a nivell de llicenciatura, el seu esforç ha donat fruit ja a l'Escola Superior de Música de Catalunya i, continuant amb la voluntat d'ampliar la definició acústica de la tenora, ha col·laborat amb el Laboratori d'Acústica i Vibracions de la Universitat Politècnica de Catalunya i ha participat en diversos congressos a les universitats de Berkeley, Ervine, Salt Lake City, Seatle, Peruggia i Barcelona.